

mäga manad inimesed on. Et ta unemaid raamatuid ja zeitungisid loeb, ega ta selle pärast veel jumalafarimata ei ole, ja et ta vähest seltsides läib, kus meie sündimise, ja emaleele eest hoolit fantasse, see ei ole ta veel sellegi paba töö ega ahi, ja on minu arvust üksna õige, mille üle ei peaks leegi vahandama. Oma koolivancimate märgi ei ole ta la tänamatalt saanud, seda ma tean täieste. Ka ei ole ta sellegi Saksi vastane; fui tema ennast Gesti meheks ja oma rahvast rahvaks ja ennast selle rahva liikmeks, kui ta seda rahvast, selle liiget on, niijsamaasuguseks ja niijsama auusaks, übe sõnaga niijsamaasuguse cnu wääriliseks arwab fui Saksi rahvast, siis ei mõi ju teda veel kes teab fui juguselks vahaks inimeseks eht elustajaks riibada. Et ta mae se õunamehe poeg on, selle märgi ei mõdi ta midagi parata, ta ei ole iseenast mitte sela loonud, mis ta on. Inimele sündame usu üle mõib ütsi Jumal lohut mõista.

Anu jäi vait. Imets pañnes ja juhmit, laiade silmade ja pärani suuga oti selle lõne ajal isa oma tütre otsa vaasdanud, nagu ei ujaldaks ta omia lõvru mitte, kas töveste niijsugused sõnad tema tütre suust tulevad. Viimaks ütles ta:

„Ütle, Anu, kes Jumala pärast sind nii on pannud rääkima! Siu silmad põlevad ju üksna, ja sa lõueled ju nagu raamatusti ette. Kes on sind nõnda õpetanud rääkima? Miss Marti ise lirilu teel! Hoia, hoia ennast tema eest, ma ütlen sulle seda teist sorda. Mis olete teie teel teine teisega rääkinud, et siia nüüd kui sivi ja rauda tema eest seisad? Õpetaja ise ju ometi ütleb, et ta elsiteele on sattunud, kas siis seda tahad paremine teada? Õpetaja ütles, et nüüd uneaijal on maqrabwa seast üks selts medib üles töödnud, kellegi midagi hääd ei mõi loota, kesi et nad sellegist ei pea hoolima. Kleid peab noorteks Eestilasteks hüütama, ja meie sauna-Marti on fa üks nendeest meestest.“

„Mina ei tea niijsuustest meekestest midagi,“ märtas Anu lindlalt, „aga kui nad fölik seda sugu on, nagu meie sauna Mart, siis ei ole nad mitte sandid inimesed. Õpetajad ei ole ka muud kui nõrgad inimesed, ja kui meie õpetaja Marti ei sinud inimeseks nimetab, siis ei usu ma seda mitte; ta ei ole viist Mardiga ialgri rääkinud, niijsama vähe kui siua isegi,

kus ta seda mõib teada? Muidugi olen ma Mardiga lirilu teel niijsuuste osjade üle juttu ojanud, ega ma leidnñ, et minu mõisted selle roolest temaga üksna ühte loosu sündisivad.“

„Kas ta ta juhuse üle sinuga on lõnelenud?“ küsitsi isa, „kas ta on juigenud seda teba?“

„Jah, ta lõueles minuga mõndagi selle üle,“ küsitsi Ann, „aga mina küssin tema läest seletust õpetaja sõnade üle. Mina ei leidnud tema sõnades midagi paba.“

„Mis sõnade üle küssid ja siis tema läest seletust?“ pärtsiisa järele.

„Õpetaja ütles,“ was!as Ann, „et meie rahvas olla tänamatalt saanud oma endiste häätekijate vastu, kes neile riisti-üksu ja haritud elu on teenud ja tabta liig lõrgesse üles minna, lõrgemasse fui tiirad ulatavad. Mina ei saanud neist sõnades ja mitmeti muuist nendejarnastest mitte aru ja küssin teel Mardi läest seletust.“

„Ja mis ütles Mart?“ ündusid isa rabuta ja färsttu näega.

„Mart seletas seda nõnda õra,“ andis Ann vastusel, „et Saksalased on siia riistinolu teenud, selle eest veab neile tänuoleks olema, kesi et nad seda ühnavad. Seda ei olla aga mõjagi, kesi et riistust ja mainuharimine la ilma nende abiita vlets siia tulnud. Ka on Saksalased selle eest, et nad riistinolu siia töivad valla küllalt saanud, tänu ei olla enam waja. Meie lohus olla Sakslastele hääd, trund ja rabulised naabrid neude lõimal, mitte nende all, olla, mund ei midagi.“

„Sina nurjatu lays,“ färatased siia õige paba meelega.

„Ets ja nää, mis pabu õreiusti siia juba selle surja nooremehe läest oled kuuinud! Kas ta ei ole pärtsi elutoja! Muidugi peame Saksi selle eest tänamata, et nad meile riistinolu töivad ja sellega sa bingi õnnistust. Meie õpetajad on Jumala last valgustatud mehed, selle sõna peab kuulma. Mis nemad ütlevad, see on selge töö. Meie maa-inimesed oleme ju sels loodud, et nende tahimist peame tegema ja Sakslaste meeles järele olema. Nüüdset ajal tahab ta ilm lõrgemasse lennata, fui tiirad lannawad õpetajal on sed osjas üksna õigus. Nüüd peab juba asti nii laugel olema, et juba talu-inimesed lasewad oma lapsed nii palju foelitada, et nad mõiwad õpetajateks eht